

Абонаментъ въ прѣдплата:

За въ България:	
За 1 година	10 лева
„ 1/2 година	5 „
„ 3 мѣсеца	2 1/2 „
За въ странство:	
За 1 година	12 лева
„ 1/2 година	6 „
„ 3 мѣсеца	3 „

За частни обявления, на последни страници, се плаща по 3 ст. на кв. е. метръ; за приставски по 1 1/2 ст. на дума. За публикуване отъ три пѣти по нево догуща се 20% отбивъ.

Единъ брой 10 ст.

ПРАВДИНА

НАРОДЕНЪ И ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ

ИЗЛИЗА ВСЪКА СРЪДА И СЪБОТА

Писма, пари и всичко що се оглася до вѣстника, се адресира до редакцията.

Неплатени писма не се приематъ. Ръкописи непридружени съ пощенски марки, назадъ не се връщатъ.

За телеграми:
„Правдина“, Варна.

Redaction du journal
„Iravounk“

Единъ брой 10 ст.

ИЗВѢСТІЕ

Органътъ ни има за строго испълнено правило, да счита всяко го за свой абонаментъ, щомъ до 3 ий брой не го повърне. Като испрошаваше и 2 ий брой до много нови личности, които вървяха ще ни подпомогнатъ съ поддръжката си, предпърждаваме и, за редовностъ, да се съобразятъ съ указаното правило.

Администрацията.

Администрацията на въстаника се намира въ домътъ на Архипъ Сулязовъ, на Мусалата.

ЗАКОНЪТЪ И СВОБОДАТА

Има само двѣ нѣща, които правятъ народитѣ честити и които ги съединяватъ въ едно общо стрѣмление, въ едно общо направление — това сѫ законътъ и свободата. Когато единъ народъ се управлява, той не гледа кой е управителя му, а какъвъ е и какъ го управлява. И той мълчи, радъе за съдбата си до като вижда, че въ отправленіе на гражданскитѣ си и политически функции не срѣща затруднение, напротивъ законътъ му гарантира и той се радва на гражданска и политическа свобода. Легитимниятъ (истинскитъ, правиятъ) пѣтъ на прогресса се слѣдва не съ бѣдствията, не съ ограниченія и съ стѣсненіята въ една държава, а съ законността и съ свободата — съ истинското разбиране правата и нуждитѣ на поданицитѣ.

Трѣбва ли да доставяваме доказателства, че въ Турция това понятие за народуправление съвсемъ не съществува и колкото го имаше отъ по първитѣ времена сега съвършено изчезна?

Когато въ султанъ Меджидово, султанъ Махмудово и султанъ Азисово време станахъ нѣкои реформи, когато въ днитѣ на царствуйването на горнитѣ султани се изгорихъ селата на Кюрдитѣ, се исклахъ въ една отъ цариградскитѣ казарми около 40000 развилляли еничерии и се поизмъствуваха установления и наредби отъ французското законодателство, всѣкой можеше да рече, че и Турция е трѣгнала въ пѣтитѣ на прогресса, че и тя може да стане обетована земя; когато и Турция влязе въ седмо численнитѣ на голъмия европейски концертъ и тя взе да функционира като велика държава, всѣкой мислѣше, че и тя е влязла въ пѣтитѣ на цивилизацията; когато Турция захвана да брътви, да пише, даже и тържественно да прокламира разни хаташе рифи, разни хатихумаюми, разни конституции и много други „разни“ цѣль свѣтъ извики: „Осанна во висшавъ“. . . И, нека се забълъ-

жи, това ставаше прѣди половинката отъ сегашното столетие, когато нравитѣ и инстинктитѣ на дивото мюсюлманство бѣха въ прѣвобитното си, дивото си състояние.

Но сега тѣзи работи тѣка ли си вървятъ? Има ли знакъ отъ желание отъ мисль да се продължаватъ даже танзиматски залъгвания? Бихме стадали груби измамници, ако потвърдимъ поне едно отъ тия нѣща. Напротивъ, Турция сега стѣпи на твърдия кракъ на реакцията и всичко прѣобърна въ отживѣло, въ диво; всичко нареди по старому. Въ нея не царува законъ и правда; въ нея даже свободололюбивия мюсюлманинъ е тѣло безъ душа; въ нея подъ строгия замахъ на Илджзавсичко е мъртво, всичко е неподвижно. Това значи, че Турция не е нито земя за живѣние, нито държава за търѣние.

Ако самитѣ държави, на които тя е другаръ седмочисленникъ, посочватъ на нея като на държава потупена въ вѣчни вѣтрѣпни неурядици; ако тия държави дирятъ начинъ, по който да осждятъ (задоволително за онеправданитѣ) Турция за нейния варваризмъ; ако всичкитѣ велики държави сж съгласни и сж произнесли вече последната дума за нея, че е непоправима въ злодѣйствата, то на насъ не остава повече нищо да говоримъ, освѣтъ, че клѣти и достойни за оплакване сж тия роби, които стоятъ и стѣнятъ подъ бездушната тирания.

Но всичко горно казано трѣбва да се констатира като фактъ и да се премине къмъ по нататѣшитѣ права на народитѣ въ Турция. Тѣ трѣбва да се кажатъ открито и безъ забикалки на народитѣ. — разумява се, на огнетѣнитѣ, на робкитѣ народи.

Тамъ, кадето борави и върховенствува неоправимото злоегорство, мжжеството и отвагата встѣпватъ въ правата си. На силата съ сила се отговаря. Този е естественния законъ. Турция не почита гражданскитѣ и политически права на българския, арменския и другитѣ християнски народи, тя имъ не дава сносни закони и отнемва имъ всичкитѣ свободи. Тѣ иматъ право да се не подчиняватъ на властѣта ѝ и съ сила да занесватъ законъ, право и свободъ; тѣ иматъ право да отриватъ аномалността на своитѣ граждански и политически животъ съ всичкитѣ средства, които разумътъ диктува и необходимата самоотбрана е освѣтила. Спорядъ насъ, това е тѣхната физическа сила.

За да съставятъ обаче християнскитѣ народи една подобна сила, тамъ е нужно, прѣди всичко,

да изпълнятъ единъ другъ законъ, който въ подобни съдби играе важни роли — законътъ на конвергенцията (на сближението и съединението) или, както поучи: българския девизъ: „Съ единението прави силата“. А това е най лесно да стане, щомъ нравственитѣ интереси сж еднакви, а материалнитѣ не се сблъскватъ. Ако да се кажеше за една конвергенция между българитѣ, гърцитѣ и сърбитѣ, би имало какво да се възрази на една такава отъ наша страна претенция; но когато се говори за арменци македонци, одринци, албанци и пр., които претендиратъ въ кой своето, които си взаимно съчувствуватъ, ние можеме смѣло да претендираме за братското сближение и съединение въ борбата.

И така, сближени и съединени българитѣ, арменцитѣ и пр., на които нравственитѣ интереси сж еднакви, а материалнитѣ не се сблъскватъ, е една възпяща необходимостъ. Съ това тѣ ще могатъ да въздѣйствуватъ по всѣ какъвъ начинъ — нравственно и физически, да си отстоятъ изгубенитѣ и потжцани правдини да отхвърлятъ робския яремъ и да се снабдятъ съ законъ и свобода. Така тѣ ще могатъ да реализиратъ (да възстановятъ и натѣмнатъ) себе си като народи въ своитѣ собствени земи, така че да си гарантиратъ чрезъ свое собствено управление, чрезъ своя народна властъ, правата и свободата.

Ако ние бждемъ послушани за да събудимъ и убодримъ робитѣ да заявятъ съ кръвъ и нервни сж мжжество и отвага за своитѣ правдини — ние нѣма да се свѣнимъ да се наречемъ честити прѣследователи на тѣзи тѣжка и много свѣта задача.

КОЛКО ПАРИ СТРУВА?

„Българската телеграфна агенция“ донесе новината, че дата 8 Януарий 1899 год., че е публикувано „султанско ираде, съ което се заповѣда на ваинитѣ да забранятъ (к. н.) на административнитѣ и еждебнитѣ чиновницѣ всяко злоупотребуване (значи кражби и рюшвети б. н.) съ властѣта имъ, както и да не допусчатъ никакви малтретирания (значи убийства, изнасилвания и пр. б. н.) при прѣсѣлданіята за прѣстѣпления“.

Една такава заповѣдъ не струва нито счюпена пара въ Турция. Голитѣ чигащи, особено чиновницитѣ, които въ годивата не поучаватъ нито по два айлъка и които сж потънали въ раскоша и разврата, искатъ хлѣбъ. Тѣ и челядитѣ имъ трѣбва да ѣдтъ. Щомъ е така „злоупотребленіята“ т. е. кражбитѣ и рюшветитѣ не могатъ

се прекрати. Тѣ за турската държава сж едно необходимо зло, една душеспасителна изва.

Тѣзи заповѣдъ не струва счюпена пара и по отношение прѣкративаніето на „малтретиранията“, т. е. боятъ, убийствата, безчестията, изнасилванията, народната и вѣроисповѣдна вражда и гонения и пр. и пр. Ако турскитѣ чиновници прѣстанатъ отъ да биятъ, убиватъ, изнасилватъ, тѣ ще прѣстанъ да прѣдставляватъ и турската властъ. „Малтретиранията“ (много мѣтко казано) въ Турция, прѣди всичко сж необходими, за да се знае, че турци управляватъ и сети, че е нужно тероръ да владѣе, страхътъ и трепета да господаруватъ, иначе не може да бжде сугирна властѣта, че тя властвува, най паче турската народностъ не може да чувствува, че тя господарова.

Нѣма кражби, нѣма рюшвети, нѣма насилническа нравствени и физически, нѣма и турска властъ. Даже сигурността на Илджзаве подрива. Може ли Илджзаве прѣстоичува безъ кръвъ и съзвни християнски? Прѣкративаніето на чиновническитѣ и властелинскитѣ злодѣйства означава прѣкративаніето съществуваніето на Илджзаве.

И така ни счюпена пара не струва публикуваното ираде.

Но това, което става важно за насъ и за читающия свѣтъ е признаніето на ирадето, че административнитѣ и еждебнитѣ чиновницѣ въ Турция вършатъ „злоупотребления“ и „малтретиратъ“ хората, които управляватъ и че отъ сега нататѣкъ имъ се „забранява“ да правятъ това. А отъ какво, ние робскитѣ народи, сме се оплаквали? Не отъ това ли, че не сме господари нито на трудѣтъ си, нито на имотѣтъ си, нито на живота си, нито на честѣта си? Но „забраняватъ“ се тия работи посемъ сега и се заповѣда на ваинитѣ да обявятъ на чиновницитѣ! А ние забраняване и обявяване ли искаме и искаме? Ние исповѣда за рѣвядни работи и рѣвядвания ли отъ Илджзаве искаме и искаме?

Насъ значи не могатъ да ни разберѣтъ. Напийтъ гласъ значи не се чува за нищо.

Кражбитѣ, рюшветитѣ, убийствата и безчестията не сж прѣва, които могатъ да се даватъ и отнематъ; които могатъ да се позволяватъ и „забраняватъ“. Тѣ сж прѣстѣпления, тѣ сж злодѣйства, които трѣбва да се прѣсѣлданятъ и искореняватъ. Тѣ сж, които правятъ гражданскитѣ и политическия животъ невъзможенъ. Тѣ сж върхътъ на държавния развратъ, за която режимътъ и цѣлѣтъ държавенъ строй, отъ мало до го-

лѣмо трѣбва да се провалѣтъ въ дѣното на земята!

Може ли възлѣтъ да не се съблазнява отъ агнето? Може ли разбойника да пази чюдзото? Може ли звѣра да милва жертвата си? Не, това не е възможно! Може ли турския чиновникъ да е господаръ надъ раята и да гладува, и да жадува, и да петимѣе за утоляване страстѣта си къмъ раскоша и разврата? О, това не е възможно! Никакви забранявания, никакви заповѣди нѣма да искоренѣтъ злото. — Злото ще прѣстане да съществува, когато крадцитѣ и убийцитѣ прѣстанѣтъ да сж властъ. Когато Илджзаве, като изворъ на злодѣйствата, рухне. Когато въ татковината на македонцитѣ, одринцитѣ, арменцитѣ и пр. възтѣржествува правото и справедлѣстѣта; когато тамъ заговоръ законътъ и се прокламира свободата. До тогава хиляди ирадета за счюпена пара! П. Д.

ЕВРОПЕЙСКИТЪ ВОЙСКИ

Слѣдующия интересенъ членъ е земеиъ отъ руския „Правителственний вѣстникъ“:

Россия е оная европейска страна, на която военнитѣ сили сж най-значителни; въ мирно време Россия има подъ оружје единъ милионъ войници, годишния контингентъ е 289,000 души. Въ случай на мобилизация, Россия може да извади два милиона и половина войници, къмъ които трѣбва да се приложѣтъ и около 6,947,000 запасни и опълченци. Ще рече, слѣдователно, че Россия може да располага, въ случай на война, съ 9 милиона души. Иде послѣ Франция съ постоянната си войска отъ 589,000 души, които могатъ да се въскачѣтъ, въ случай на мобилизация, на 2,500,000 ратници. Ако се приложи къмъ тая войска и запасната, тя достига до 4,370,000 души. Германската войска, на която кадритѣ сж особенно добри уредени иматъ единъ ефективъ въ мирно време отъ 585,000 души, въ десетъ дена, тая войска може да се мобилизира и числото ѝ ще възлѣзе тогава на 2,230,000 ратници; като се приложи къмъ това число и запаса, германската войска може да се прѣвметне на 4,300,000 души.

Послѣдната войска на Австро-Унгария възлѣза на 265,000 души; въ случай на война, тя може да се въскачи на 2,500,000 души и, съ запаса, да възлѣзе на 4 милиона ратници. Италия има сѣва постоянна войска отъ 174,000 души; въ случай на война, тая войска може да се докара до 1,473,000 души, и, съ 727,000

запасници, да достигне до 2,200,000 ратници. Най слабата постоянна войска е она на Велика-Британия, тая последната може да извади около 220,000 души, и съ запаса, милицията и доброволците, най много до 720,000 ратника.

Но горните числа, прилага „Драгителств. вестник“, не дават един пълнен преглед за онова, що могат да бъдат европейските войски; мъчно е да си представи човек една идея за онова, що представлява един милион войници. Лесно е да се каже, че Русия, в случай на война, може да извади 7,000,000 ратници; но по мъчно ще бъде да се смъта подробно; много месеци ще трябва за това. Може да си представи човек, от друга страна, какво пространство земя би захванала французската войска, ако беше назначена за сражение тя би покрила едно пространство от 520 километра, германската войска би захванала едно пространство от 510 километра; австрийската войска едно пространство от 460 километра; Италианската от 230 километра.

Европа представлява, на класо, един грамаден лагер и всеки европеец пракарва една част от живота си в казармата. Смътат в Франция един войник е 9 жители; в Германия един войник на 12 жители или на 8 човека, в Австрия на 11 жители, а в Италия седмата част от мъжкото народонаселение е под оръжие. В Русия смътат един войник на 40 жители.

Мъстото, което в Париж не е захванато съ постройки, представлява една повърхност от 7800 хектара, сиръч четвъртината от същото място в Лондон. За да се помъстят постоянните войски на петте велики държави, ще трябва да има двойна повърхност от свободното място на града Лондон, или пък осем пъти по голямо от същото място в Париж. Ако се приложат към постоянните войски и запасите, ще трябва да има едно място три пъти по голямо от лондонското и дванадесет пъти по голямо от парижското. Съединените възрождени сили на петте велики държави, в случай че трябва да се направят един смотър на тях, ще трябва да се распоредят на едно място двадесет пъти по голямо от онова, което захваща града Париж.

Сега смътат в Европа 4250000 души под оръжие. Ако избухне една обща война, 16410000 души ще се мобилизират, и съ запасите ще има 34000000 души. Ако се предположи, че тази огромна войска трябва да се нареди на колони, ще трябва една линия толкова пространна, колкото е линията между Мадрид и С. Петербург. Ще има един войник на десет жители или на пет човека. В Азия смътат 500 хиляди души войска въ мирно време, без малките държавици. Числото на китайската войска не може да се опрѣдѣли; някои подтвърдяват, че тя можела да възлезе на 1200000 души, но няма

нищо точно въ това отношение. Много китайски войници имат само лъкове и стрѣли. Военното урѣждане на Япония, напротив, е правъскодно. Въ Афука, числото на мъстните ратници не надминава 250000 души. Военните сили на Новия-Свѣтъ сж доста ограничени, ако се сравнят съ ония на Европа. Мексика може да извади 120000 души, Бразилия 28000, къмъ които трябва да се приложат и 20000 жандарма. Съединените Штати имат една постоянна войска от 25000 души; числото на ратниците въ военно време може значително да се разшири. Аржентинската република брои 120000 войника, Канада има 2000 души английска войска, 1000 канадиенци и 35000 души милиция. Смътат въ цѣля свѣтъ около 5250000 души постоянно възрождени.

с. „Б. Курьеръ“.

Илджза и Македония.

Въ настояще време македонския въпрос може да се счете за доста напреднал. Макаръ че турските вѣстници и турските официални кръгове бързатъ, въ всякой удобенъ моментъ, да заявяватъ, че никакъвъ македонски въпросъ няма и не може да има, обаче фактите говорятъ противното и ние трябва да потвърдимъ че турското правителство начеа серьезно да се плаша отъ положението си въ Македония.

Турция съ внимание слѣди чуждиятъ печатъ, изказващитъ европейски обществени мнѣния и поведението на самитъ българи въ свободна България; но особенно вслушване прави тя въ дѣлата и постѣпките на австрийския и руския кабинети, които въ действителност се готвятъ да сюрпризиратъ Илджза съ занесването реформитъ на Македония. По този поводъ вѣликия везиръ не е могълъ да испусти удобния случай да направи бѣлжка г. Маркову по работитъ въ Македония и за повдигането на македонскитъ комитети въ слѣдующата форма: „Българското правителство е длъжно съ внимание да нагледва и да върви въ стѣпките на македонскитъ комитети, за да не допусне изиграването въ България същата оная роля, каквато бѣ ролята на „Етими етерия“ въ Гърция, която донара работата до война и за която Гърция сжко заплати“. Това означава че Илджза и Портата напълно сж оцѣнили напредването състояние на работитъ въ Македония.

Отъ друга страна съ радостъ трябва да се констатира, че и българското правителство не е далечъ отъ общото тѣчение на македонскитъ работи и занесвания. Въ възражението си на вѣликия везиръ, до колкото знаемъ, г. Марковъ е изказалъ слѣдующиятъ свой и на правителството си възгледъ: „Напълно оцѣнявамъ мисълта на в. в. и съмъ всецѣло съгласенъ, че нашето правителство трябва да е повече предпазливо, но азъ намирамъ, че и правителство на н. в. трябва да направи нѣщо въ Македония, за да помогне на правителството на н. в. българ. князь въ неговитъ постѣпки спрямо комитетитъ и народитъ въобще, като облъгчи участъта на македонскитъ населения. Не направили това, за да бъде дадено едно нравствено удовлетворение на справедливото желание на комитетитъ да се добиятъ съ подобрене участъта на македонскитъ българи, ще бъде трудно да се предприматъ каквито да бъдатъ мероприятия, още повече, че подобренето участъта на македонскитъ българи е желание на цѣла България, която ще порицава правителството си за постѣпките му, противни на нейнитъ интереси въ Македония“.

Щомъ въпросътъ за Македония е

достигналъ до дипломатическото размѣнение на мисли и възгледи и то такава категорична, каквито сж тия на вѣликия везиръ и на българ. дипломатически агентъ въ Цариградъ, може да се предположи че правителствата на двѣте заинтересовани държави ще си отсѣпятъ само тогава, когато се намъри ерѣденъ пунктъ за прѣминаване на друга дѣятелностъ. Но, понеже Илджзътъ сега за сега прѣдставлява единствената най голяма прѣчка за въвеждането пълни административни реформи въ основитъ на една автономия, то ние още отъ сега можемъ да предвидимъ мъчното измиране на този ерѣденъ пунктъ, а при опоритото настояване на комитетитъ отъ една страна и на българ. правителство — отъ друга, да прѣдсречемъ една невимуема българско — турска война за разрѣшаване македонския въпросъ. Въ послѣдния случай слѣдва да се забѣлжи, че везировото сравнение на България съ Гърция, именно, че и България сжко ще заплати за послушанието си къмъ македонскитъ комитети е погрѣшно. Ние поне си позволяваме да се смѣняваме въ точността на този везирова смѣтка. Това е въпросъ на реалната стратегия; но това зависи отъ други второстепенни обстоятелства: отъ вътрѣшната аномалностъ на Турция; отъ участието и безучастието на македонското население; отъ възползуването на другитъ робски населения напр. отъ арменитъ дворянитъ и пр. най паче отъ нравственото съчувствие и помагане на вѣков отъ вѣликиятъ сили. Гърция съ кого се бѣхте най много? не съ влиянието на вѣликиятъ сили ли?

ПОЛИТИЧЕСКА ХРОНИКА.

За Одринско.

Спорѣдъ единъ достоверенъ источникъ, турското правителство е заповѣдало да се построи казарма въ с. Кайбилий и да се окрѣпи околността. Спорѣдъ планътъ на Голцъ-паша, това мѣсто ще бъде единъ задграниченъ пунктъ, където, въ случай на неудържане при границата, турската войска ще спре за защитата на Цариградъ или пъкъ, въ случай на настояване на силитъ за реформи въ областта и на размиряване на християнското население и въ този центръ да има Турция единъ здравъ воененъ станъ.

За Македония.

Една кореспонденция отъ Цариградъ още единъжъ иде да потвърди намѣрението на Русия: силно да настои прѣдъ Портата за реформи въ Македония. Всички сили по видимоу сж съгласни да поддръжатъ руското правителство по това му прѣдложение, само Англия, която нѣкакъ си е изгладила отношенията съ Турция, дава да се разбере че ще бъде противна и то за реваншъ (отмъщение), защото, когато Англия поддръжаше арменскитъ искания и настояваше да се уважатъ отъ Портата, Русия се показала противна и е парализирала влиянието на английското правителство отъ да се удовлетворятъ тия искания на арменцитъ. Въобщо въпросътъ се свежда до това, че македонския въпросъ ще има за защитникъ Русия, а за противникъ Англия — и едната и другата доста силни, за да направятъ голѣмъ шумъ, ако се заловятъ за борба.

За Турция.

Съобщаватъ отъ Цариградъ, че султана предприемва усилено въоръжаване. По негова заповѣдъ ставатъ голѣми покупки на пушки и топове. Рѣшено е сжко да се прѣправятъ двата броненосци „Meszoudich“ и „Azaritefik“, които ще бъдатъ проведени въ генуезскитъ корабостроителници, за която цѣль сж отпуснати петнадесетъ милиона (въроятно франка Б. Н.).

— Редакторъ-притѣжателя на „Малюматъ“ и „Серветъ“, турски дворцови газети, е въ намѣрение да издава починалий български вѣстникъ „Новини“, за което вече добилъ концессията. Българската Екзархия би направила актъ отъ патристическо благоразумие, ако прѣдпази органа си отъ опорочване — вчера той бѣше защитникъ на българитъ и тѣхнитъ интереси, а днесъ клѣвѣтъякъ, и кой знае какъвъ враждебникъ на всичко що е българско! Това не ще ли е скандалъ?

ЗА АРМЕНИЯ.

Спорѣдъ свѣдѣнията отъ Цариградски источникъ, въ кръговетъ на „трошачиската“ федерация, която взема едно видно участие въ голѣмитъ арменски революционни движения въ послѣднитъ двѣ години, се забѣлзва едно ново разбуждане. Водителитъ на федерацията сж предложили на Патриарха, въ Цариградъ, и този послѣдний е направилъ постѣпки въ Илджза да се изпълнятъ написанитъ и съ думи дадени обѣщания за подобренето на Армения въ политическо и социално отношение. Патриархътъ е изпълнилъ само една посредническа длъжностъ, не е могълъ да не прѣдвиди тѣхнитъ сетини за арменския народъ отъ подновяването на „трошачисткитъ“ дѣйствиа, които по никакъвъ начинъ нѣмало да могатъ се избѣгна, ако Портата и Илджза не изпълнятъ поне обѣщаното си прѣди двѣ години.

— Отправени отъ армен. принцъ Дусинна апелъ къмъ великиятъ държави е произвелъ своитъ слѣдствия: Тримя отъ коронованитъ глави отговорили на Негово Царско Височество на Армения, Кипръ и Иерусалимъ, че сж взели въ внимание думитъ му и ще да направятъ до наиролътъ своитъ постѣпки за автономията на Армения. Това ни се съобщава съ писмо отъ Парижъ.

ЗА АЛБАНИЯ.

Комитетъ „Дрита“, прѣдставляващо албанскитъ интереси отъ Румъния, гдето е дадено гостоприемство на мнозина албанци е рѣшилъ да се прѣдставлява въ Женевския конгресъ на 19 Февруарий т. г. за да защити ревандикацията (повръщане правота) на Албанския народъ. Отъ всичко се вижда, че албанскитъ патриоти, които държатъ по-високо народнитъ интереси, отъ кояко личнитъ си честолюбия, се стараятъ да се привържатъ къмъ българитъ, не само за да прѣдадѣтъ по голяма политическа важностъ на исканията си, но да внушаватъ и по голѣмъ страхъ като сила. Главното е, че албанцитъ се стравятъ за едно сдружаване съ българитъ, а не съ сърбитъ и други, които се явяватъ безъ право претенденти на тѣхната земя.

МѢСТНИ ХРОНИКА

— Помолени сме отъ Дружеството „Странджа“ да явимъ, че то ще държи второ общо събрание на 17 й т. м., въ което, освенъ въпроситъ за разискване, ще се слуша и сказката по прѣдмета: кои и какви сж отговоретъ на българската народностъ въ О-

ринско? Въ този случай трябва да се знае че събранието е отворено само за Одринцитъ българи, живущи въ княжеството. Помолени сме и отъ редакцията на орѣднѣтъ на сжщото дружество да явимъ че съгласно съобщението ѣ въ 3-й брой, 5 я брой нѣма да излезе по рано отъ 31-й Январий т. г. отъ когато ще слѣдва редовното му издаване.

— Кметството ни намѣрявало, съгласно новия законъ за благоустройството на градищата, да прѣмахне всичкитъ бараки, които иматъ само временно сжществуване и загрозяватъ града. Нѣма съмнение че една такава мръка има своитъ хубави страни.

— Не е безъ значение отбѣлзването, че единъ лихвенецъ сждин, като се прощавалъ на единъ ала-облъгъ съ своитъ посредникъ, С. Н. се скаралъ съ послѣдния защото не му далъ вѣрня и честни смѣтки: скрилъ му отъ мнѣнитъ. Нашето мнѣние е, че почтаемото министерство трябва да бъде по строго къмъ подобни сждин, които, освенъ експлоатиранието на населението, правятъ зло и на службата си — сждятъ свои собствени дѣла отъ името на своитъ посредници и дескредитиратъ правосъдието прѣдъ ония сждящи се, които добръ знаятъ че тѣхнитъ спорове сж съ сждинта, а не съ посредникътъ, а сждинта прѣсжжда високи и сложни ляхви не за друго, а за себе си. Добръ е тѣзи работи да се прѣдвардватъ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Съ скръбъ трябва да се извести макаръ и не напълно потвърденъ слухътъ, че Негово Високо Првосвѣщенство Митрополитъ Климентъ, виденъ български патриотъ, народенъ дѣтел и книжовникъ, се е парализиралъ. Това голѣмо нещастие, ако е сползтило г. г. Климентъ, не е само за него — то е за цѣла България, за всичия български народъ, защото тѣ загубватъ отъ полето на работнитъ единъ човекъ, който въ трудни времена е билъ въ първитъ рѣдове на защитата имъ.

— Върховния Македонски Комитетъ, най-сетѣ е основалъ своитъ органъ, когото е назвалъ „Реформа“. Той, въ 1-й си брой прѣдава текста на Изложението до вѣликиятъ сили, което напоследъкъ е отправилъ до тия сили чрезъ прѣдставителитъ имъ въ София и Цариградъ. Къмъ това е прибавилъ и проекта за реформитъ, които комитетъ претендира. Изложението прѣдставлява особено интересъ за българскитъ и арменскитъ читателитъ, защото то допѣва волята онова, което е казано отъ развитъ до сега подадени меморандуми и декларации и което (като послѣдна дума) трябва да се каже: Освенъ това, забѣлзва се едно ново напѣтствие въ дѣятелността на Върха Македон. Комитетъ, което заслужава всичкото уважение на българското общество.

ВАРНЕН. СЪД. ПРИСТАВЪ.

Обявление

№ 100

Обявявамъ, че въ канцеларията на варнен. сжд. приставство се продаватъ по неподвижностъ до 1-й Февруарий т. г. недвижимитъ имоти на покойния варненецъ Хаджи Киряко Диамандиевъ, тѣ сж: 1) Едно лозе въ варненскитъ лозя въ мѣстността „Голяма Кокарджа“ състоице се отъ около 20—21 декара заедно съ една каменна колиба, оцѣнено за 2500 лева; 2) Лозе въ сжщитъ лозя мѣстность „Ачиларъ“, състоице отъ около 6—7 декара, оцѣнено за 1000 л.; 3) лозе отъ около 1½ декара съ единъ къшкъ, въ мѣстността „Салтанатъ“, къшкю и двуетаженъ съ една стая, балконче и подъ нея мутавъкъ отъ каменодървенъ материалъ, оцѣнено съ лозето за 2000 лева.

Заинтересованитъ могатъ да се явятъ въ канцеларията ми въ присѣдственитъ дни и часове за наддаване.

Варна, 2 Январий 1899 год.
1—1 сжд. приставъ Г. Захаридъ.